

Arrest

nr. 296 415 van 27 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner, mevrouw P.N., leggen op 23 mei 2022 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de stad Oostende. De wettelijke samenwoning wordt op 29 september 2022 geregistreerd in de registers.

1.2. Op 20 oktober 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische partner. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 19 april 2023 tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die wordt gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.10.2022 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [L.]

Nationaliteit: Gambia

[...]

Andere door betrokkene gebruikte identiteit: [S.M.L.] [°...] - Gambia

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner, [P.N.] (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Volgens artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15/12/80 dienen de partners te bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.*

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene en de referentiepersoon een duurzame en stabiele relatie hebben overeenkomstig de voorwaarden zoals vervat in art. 40bis, §2, eerste lid, 2°.

Overeenkomstig de eerste mogelijkheid om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op 20.10.2022. Er wordt dan wel verklaard in het begeleidend schrijven van de raadsman en een verklaring op eer van mevr. [B.N.] dat zij zouden samenwonen sinds september 2021, maar hiervan werd geen enkel objectief bewijs voorgelegd. De brief van de raadsman getuigen van de verklaringen van referentiepersoon en betrokkene aan hun advocaat, en is net als de verklaring van mevr. [B.] louter een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De wettelijke samenwoonst dateert van 23.05.2022 en werd geregistreerd op 29.09.2022 te Oostende. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen minstens een jaar samenwonend zijn/waren voorafgaand aan de aanvraag van 22.10.2022.

Overeenkomstig de tweede mogelijkheid om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, legt betrokkene foto's voor van de periode van mei 2020 tot november 2021. Dat betrokkenen elkaar klaarblijkelijk reeds enige tijd kennen wordt niet betwist. Echter is niet duidelijk vanaf wanneer zij daadwerkelijk een relatie onderhouden. Bijgevolg kan uit de voorgelegde bewijzen niet worden besloten dat betrokkene en referent sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, een werkelijk samenlevingsproject als koppel nastreven sinds twee jaar. Er is dus ook aan de tweede mogelijke voorwaarde om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, niet voldaan.

Overeenkomstig de derde mogelijkheid om een duurzame en stabiele partnerrelatie aan te tonen, blijkt er verder uit het administratief dossier geen sprake van een gemeenschappelijk kind.

Op basis van de voorgelegde stukken is het voorgehouden werkelijk samenlevingsproject als koppel tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met de referentiepersoon, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 40bis en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "de regels inzake bewijs uit het (nieuw) BW (boek 8, Hoofdstuk 2, Afdeling 2)", van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair play"-beginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Artikel 40bis Vw stelt:

[...]

Het Grondwettelijk Hof bevestigde herhaaldelijk, o.a. per arrest van 12 oktober 2017:

"B.8.2. Luidens de in het geding zijnde bepaling is het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie aangetoond in drie gevallen: (1) indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaandelijk aan de aanvraag, hebben samengewoond; (2) indien zij bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaandelijk aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar, voorafgaandelijk aan de aanvraag, driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; (3) indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

B.8.3. Die drie gevallen, waarvan de naleving niet dient te worden gecontroleerd in het kader van artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek, geven de vreemdeling, die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging wil verkrijgen, en de partner bij wie hij zich wil voegen, voldoende mogelijkheden om aan te tonen dat hun partnerrelatie duurzaam en stabiel is. Aldus kunnen de voorwaarden, die door de in het geding zijnde bepalingen worden gesteld aan de wettelijk samenwonende partners, niet als onevenredig met de door de wetgever nagestreefde doelstellingen worden beschouwd.”

Hierbij geldt aldus een vrije bewijsvoering, waarbij alle mogelijke bewijs mag worden voorgelegd. Conform boek 8 van het nieuw BW betreffen de mogelijke bewijsmiddelen aldus: bewijs door akte, bewijs door getuigen en bewijs door feitelijke vermoedens. Dit staat ook expliciet zo beschreven in de Omzendbrief van 30.09.1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie (stuk 6):

“Het duurzame karakter van de relatie dient door de aanvragers te worden bewezen. Dit bewijs kan bestaan uit betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke.”

Hierbij mag vervolgens niet uit het oog worden verloren dat de DVZ door de ambtenaar burgerlijke stand op de hoogte wordt gebracht van elk onderzoek schijnhuwelijk of schijnwettelijke samenwoning:

“De ambtenaar van de burgerlijke stand stuurt alle meldingen aan de Dienst Vreemdelingenzaken via e-mail aan schijnrelaties@ibz.fgov.be of per fax op het nr. 02 274 66 26.”

(E. MEULDERS, L. BRIGANTI, M. GOFFAERT, S. VANDROMME, C. CATALA, E. BIELEN en S. LOMBAERTS, *Schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoning*, Vanden Broele, 2015, p. 60)

Verweerder is aldus op de hoogte dat verzoeker en diens partner op de rooster werden gelegd door politie en parket in onderzoek van hun duurzame stabiele partnerrelatie in het licht van een onderzoek naar al dan niet schijnwettelijke samenwoning.

“Op het parket wordt vervolgens een dossier aangemaakt, zodat een opdracht aan de lokale politie kan worden gegeven tot het verrichten van een grondig onderzoek naar de intenties van de partners. Dit onderzoek verloopt in de praktijk ongeveer identiek als het onderzoek naar een voorgenomen schijnhuwelijk dat hierboven in detail werd beschreven. Essentieel is uiteraard de samenwoningstcontrole. Er kan immers weinig geloof aan een verklaring van wettelijke samenwoning worden gehecht als blijkt dat de partners niet daadwerkelijk samenwonen of deze samenwoning duidelijk trachten te ensceneren.”

(E. MEULDERS, L. BRIGANTI, M. GOFFAERT, S. VANDROMME, C. CATALA, E. BIELEN en S. LOMBAERTS, *Schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoning*, Vanden Broele, 2015, p. 134 – behandeling van het dossier op het parket inzake aanvraag wettelijke samenwoning)

Onder het luik schijnhuwelijk waarnaar wordt verwezen, wordt verduidelijkt:

“De opdrachten die de politie dient te verrichten zijn o.a. een onaangekondigde samenwoningstcontrole, een afzonderlijk en uitgebreid verhoor van beide huwelijkskandidaten, een nazicht van de politiebestanden naar relevante antecedenten (...), een identiteitsonderzoek van de vreemdeling (o.a. controle van de echtheid van de identiteitsdocumenten, vergelijken van vingerafdrukken in de databank van de politie (GID) en van DVZ (Printrak/Eurodac)), eventueel verhoor van nuttige getuigen (ouders, broers en zussen, kinderen, vrienden en kennissen, burens...) en een buurtonderzoek. Dit alles resulteert in een volwaardig proces-verbaal (...). Bij illegaal verblijf dient ook steeds contact te worden genomen met de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)

Op basis van het dossier van de burgerlijke stand, de informatie van de dienst vreemdelingenzaken en de resultaten van het politieonderzoek zal de procureur des Konings vervolgens een advies opstellen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand.”

(E. MEULDERS, L. BRIGANTI, M. GOFFAERT, S. VANDROMME, C. CATALA, E. BIELEN en S. LOMBAERTS, *Schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoning*, Vanden Broele, 2015, p. 126-128 – behandeling van het dossier op het parket inzake aanvraag huwelijk)

Kortom,

Het voeren van een duurzame stabiele liefdesrelatie werd uitvoerig van naaldje tot draadje onderzocht door politie en parket in hoofde van verzoeker en diens partner (zults in de periode tussen 23.05.2022 (aanvraag WS – stuk 4) en 29.09.2022 (registratie WS na gunstig advies en aldus goedkeuring door ABS – stuk 2.3).

De DVZ is hiervan actief op de hoogte.

Náást deze bovenstaande informatie die in het bezit is van de DVZ – wat op zich aldus reeds ruim-schoots voldoende is om niet langer de blote bewering van “onvoldoende bewezen werkelijk samenlevingsproject” te kunnen ondersteunen – wordt door verzoekers op 09.01.2023 aanvullend aan het administratief dossier toegevoegd (zie stuk 2):

- verduidelijking dat verzoeker sinds september 2021 feitelijk inwoont bij diens partner [N.P.], zoals ook bevestigd door getuige [N.B.] (stuk 2.10)

- diverse foto's en screenshots met data sinds mei 2020 tot heden ten bewijze dat het koppel elkaar sinds ruim meer dan 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kent, alsook het bewijs dat zij regelmatig met elkaar contact onderhielden en dat zij uiteraard meer dan drie ontmoetingen van uiteraard meer dan 45 of meer dagen hebben (stuk 2.11)

Aldus wordt náást het uitvoerig onderzoek vanwege politie en parket waarmee de duurzame stabiele en oprechte liefdesrelatie alreeds werd bevestigd, tevens op twee verschillende wijzen bewezen dat ook aan het criterium van "duurzame stabiele relatie" in de zin van art. 40bis Vw. is voldaan.

Dit alles wordt door verweerder in een uitermate korte / zeer summier gemotiveerde weigerings-beslissing van tafel geveegd als onvoldoende of niet relevant. Dergelijk standpunt is niet correct en niet ernstig te noemen.

A) Bewijs van één jaar feitelijke samenwoning voorafgaand aan de aanvraag:

Verzoeker en diens partner wonen feitelijk samen sinds september 2021. De verklaringen van het koppel inzake de start van hun relatie en de start van hun feitelijke samenwoning zijn uitvoerig onderzocht door politie en parket, terwijl ook een verklaring op eer van getuige [N.B.] voorligt (stuk 2.10).

Verweerder stapt hier eenvoudigweg over heen als 'irrelevant' middels motivering (stuk 1):

"is net als de verklaring van mevr. [B.] louter een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten."

Bewijs door getuigen is net zoals bewijs door feitelijke vermoedens wel degelijk rechtsgeldig conform de regels van het (nieuw) BW. Meer nog, zowel politie, parket als rechtbank steunen hun beslissing o.a. net sterk op duidelijke getuigenverklaringen (in samenlezing met bijkomende bewijzen en feitelijke vermoedens die deze getuigenverklaringen ondersteunen).

Zo steunt de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge zich per vonnis van 02.03.2016 net uitdrukkelijk op "het zeer lijvig gedocumenteerde stukkenbundel met talrijke verklaringen van familieleden en foto's van eisers samen die werden genomen op verschillende tijdstippen tijdens hun relatie (...) om te besluiten dat géén sprake is van een schijnwettelijke samenwoning (Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 02.03.2026, openbare databank rechtspraak op www.agii.be – stuk 5).

Zoals hierboven geciteerd inzake werkwijze van het parket bij onderzoek schijnhuwelijk en onderzoek schijnwettelijke samenwoning wordt ook het belang van getuigen beschreven.

Bovendien is deze verklaring op eer van de getuige reeds opgemaakt in tempore non suspecto op 18.08.2022 terwijl het schrijven tot motivering van de duurzame stabiele relatie van verzoekers pas op 09.01.2023 werd gemaakt (stuk 2).

Tenslotte stelt zelfs de Omzendbrief van 30.09.1997 betreffende het verlenen van een verblijfs-machtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie uitdrukkelijk onder "punt 4. Duurzame relatie" dat het duurzame karakter van de relatie door de aanvragers bewezen kan worden via betrouwbare getuigen, gemeenschappelijke huishouding, samenwoning, fotografisch materiaal, etc. (stuk 6).

Verweerder vindt dit duidelijk allemaal maar irrelevant.

Indien de DVZ zich evenwel boven de wet en boven de normale werkwijze van bewijs van een duurzame stabiele relatie wenst te stellen, zal zij echter wel scrupuleus haar afwijking dienen te motiveren. Anders behelst zulks minstens een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke weigering.

Louter oordelen dat zij dit bewijs niet in aanmerking neemt wegens "niet uit te sluiten gesolliciteerd karakter" doet af aan de waarde van dit bewijs in samenlezing met het uitvoerig onderzoek vanwege politie en parket. Deze weigering van dit bewijs in casu schendt dan ook de regels inzake vrije bewijsvoering zoals beschreven in boek 8 (nieuw) BW en de materiële motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Immers, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe hoger haar motiverings-verplichting wanneer zij een standpunt inneemt dat lijnrecht lijkt in te gaan tegen de reeds vaststaande gegevens (i.c. vaststaande gegevens zoals bevestigd door politie, parket en ambtenaar burgerlijke stand). Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld."

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Alleen al hiervoor dringt zich de verbreking van de bestreden beslissing op.

B) Bewijs van elkaar sinds meer dan twee jaar kennen met regelmatige contacten:

Doch er is meer. Verzoeker en diens partner leggen ook diverse foto's mét data op diverse tijdstippen in hun relatie voren, waarbij de oudste daten van de periode van mei 2020 (stuk 2.11). Concreet liggen foto's voor van 07.05.2020, 09.05.2020, 27.05.2020, 30.05.2020, mei 2021, juni 2021, sept 2021, okt 2021, nov 2021 en dec 2021. Van 2022 werden geen foto's meer voorgelegd, wegens het gedacht dat zulks niet langer relevant was gezien de aanvraag WS in mei 2022 en de goedkeuring na uitvoerig onderzoek in september 2022, waarbij de duurzame stabiele liefdesrelatie aldus een bewezen vaststaand feit is.

Met de door verzoeker en diens partner voorgelegde bewijzen, voldoen zij – andermaal, naast het uitvoerig onderzoek door politie en parket – letterlijk aan alle voorwaarden van artikel 40bis, §2, a), tweede streepje Vw):

“ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”

Elk der onderdelen van deze bepaling van de wet wordt afdoende aangetoond.

Echter stelt de DVZ desondanks als weigeringsreden (stuk 1):

“Overeenkomstig de tweede mogelijkheid om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, legt betrokkene foto's voor van de periode van mei 2020 tot november 2021. Dat betrokkenen elkaar klaarblijkelijk reeds enige tijd kennen wordt niet betwist. Echter is niet duidelijk vanaf wanneer zij daadwerkelijk een relatie onderhouden. Bijgevolg kan uit de voorgelegde bewijzen niet worden besloten dat betrokkene en referent sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag een werkelijk samenlevingsproject als koppel nastreven sinds twee jaar. Er is dus ook aan de tweede mogelijke voorwaarde om het duurzaam stabiel karakter van de relatie aan te tonen niet voldaan.”

Dit gaat niet op.

Verweerder miskent de duidelijke wetsbepaling die als bewijslast aan het koppel oplegt:

- Bewijzen elkaar sinds ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag te kennen (quod in casu – stuk 2)
- Bewijzen regelmatig contact te onderhouden (quod in casu – stuk 2)
- Elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag minstens drie maal ontmoet te hebben (quod in casu – stuk 2)
- Dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen (quod in casu – stuk 2)

Plots volstaat dit alles evenwel niet meer voor de DVZ en moet het koppel aanvullend bewijzen dat ze blijkbaar de wettelijke samenwoning als koppel reeds meer dan twee jaar benaastigen...?!?

Dit staat helemaal niet in de wet.

Verzoeker bewijst elk der onderdelen van de bovenstaande wetsbepaling (art. 40bis Vw) én zulks dient te worden samen gelezen met de bevestiging van de duurzame stabiele liefdesrelatie zoals bevestigd door politie, parket en ambtenaar burgerlijke stand na een uitvoerig onderzoek van 5 maanden.

Alwaar de DVZ hier opnieuw eenvoudigweg in één zin overheen stapt als “niet voldoende bewezen” van het “werkelijk samenlevingsproject” van het koppel, is deze beslissing onwettig, kennelijk onredelijk, manifest onzorgvuldig, manifest krenkend voor het koppel en enkel en alleen leed toebrengend.

De Belgische staat wordt hiermee ten andere op geen enkele wijze gediend. In tegendeel verliest verzoeker diens tewerkstelling, kan het koppel (waarvan politie, parket én ambtenaar burgerlijke stand uitdrukkelijk bevestigen dat ze een “duurzame stabiele partnerrelatie onderhouden”) hun wens tot aankoop van een eigen woning vergeten ondanks de reeds ondertekende compromis (stuk 2.8), verliest de schatkist van België opnieuw inkomen uit werk van verzoeker, ...

En waarvoor...?!

Binnen welgeteld 19 dagen staat – bijkomend aan alle reeds voorliggende bewijs van de duurzame stabiele relatie van het koppel (zie supra) – ontegensprekelijk vast dat het koppel 1 jaar feitelijk samenwoont op hetzelfde adres. Immers werd op 23.05.2022 de aanvraag wettelijke samenwoning ingediend en startte het onderzoek (stuk 4).

Net zoals het internationaal humanitair recht het verbod oplegt om onnodig leed te veroorzaken, dient zulks binnen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur ook te gelden in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken (o.a. in het fair play beginsel).

Het beginsel dat geen onnodig leed mag worden veroorzaakt is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat in talrijke wettelijke bepalingen is verankerd (tot in bepalingen inzake vangstmethoden en vervoermiddelen bij dieren waarbij onnodig leed moet worden vermeden – zie o.a. Soortenbesluit van Vlaamse Regering van 15.05.2009).

Onnodig leed vermijden staat echter blijkbaar niet in de instructies van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

Daar staat nochtans tegenover dat het doel van de regels terzake wel degelijk net de gezinshereniging moeten vergemakkelijken is en niet deze kost wat kost, zelfs onrechtmatig, gaan beperken (wat verweerder in casu aldus wel degelijk doet).

“De vertegenwoordigster van de regering geeft aan dat de doelstelling van de richtlijn er inderdaad in bestaat de gezinshereniging te vergemakkelijken en niet van ze te bemoeilijken.” (Pal. St. Kamer, DOC 53 0443/018).

Dit valt evident samen met de bescherming van het privé en gezinsleven (art. 8 EVRM). Er kan in casu onmogelijk worden gepretendeerd dat verzoeker en diens partner – na het uitvoerig onderzoek tussen mei 2022 en september 2022 – géén beschermd gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zouden hebben als wettelijk samenwonend koppel.

De bestreden beslissing is in deze dan ook kennelijk onredelijk, manifest onzorgvuldig en mits schending van art. 40bis Vw. genomen, waarbij alle bewijs conform de ter zake geldende wettelijke bepaling op onrechtmatige wijze aan de kant wordt geschoven (zonder de hoge motiveringsplicht ter zake te eerbiedigen – zie supra citaat OPDEBEEK, I) terwijl hiermee manifest onnodig leed wordt veroorzaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit kan niet gehonoreerd worden.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het door verzoeker eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend om zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont te vervoegen. Nu niet blijkt, en verzoeker ook niet aanvoert, dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer als Unieburger, is artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst naar de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid van deze wet. Vermits verzoeker wettelijk samenwonend is met zijn partner met de Belgische nationaliteit, is in voorliggend geval punt 2° van de voormelde wetsbepaling van toepassing, waarnaar de bestreden beslissing ook verwijst. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

[...]"

2.4. Het begrip "geregistreerd partnerschap" werd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ingevoerd bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007). Initieel voorzag dit wetsartikel als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

[...]

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. [...]"

In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008) werd vervolgens bepaald:

"HOOFDSTUK II. — Criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de wet

Art. 3. Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onder-hielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

In zijn arrest van 28 juni 2010 met nr. 205.912 stelde de Raad van State vast dat artikel 3, 2° van voornoemd koninklijk besluit van 7 mei 2008 onwettig is waar het "de minimumduur voor het geval van een "stabiele relatie" zonder huwelijk op twee jaar" bepaalt, terwijl artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet slechts een duur van één jaar voorzag.

Inzake een vergelijkbare bepaling in toenmalig artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet ging de Raad van State in zijn arrest van 26 februari 2010 met nr. 201.374 ook reeds over tot de nietigverklaring van artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31 mei 2007), onder meer omdat in deze laatste bepaling een relatie van minimum twee jaar werd bepaald en dit strijdig was met artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dat slechts een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar vereiste ("*qu'en fixant à un minimum de deux ans la durée de la relation dont elle définit les caractéristiques, l'alinéa 2 de la disposition attaquée méconnaît l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, de la loi du 15 décembre 1980, qui fixe à un an, et pas davantage, la durée minimum de la relation entre les étrangers concernés*").

Bij artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011) werd artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vervangen in zijn huidige wettekst. Ook artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd trouwens in dezelfde zin aangepast wat betreft het geregistreerde partnerschap. Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat het de bedoeling was dat "de criteria inzake het duurzame karakter van de partnerrelatie voortaan in de wet [worden] opgenomen (thans zijn ze opgenomen in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980)" (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53 0443/007, 12; zie ook Parl.St. 2010-2011, DOC 53 443/018, 63-64). Uit verschillende tussenkomsten van parlementsleden die mede-indieners waren van de wetsvoorstellen komt ook duidelijk naar voor dat, buiten de situatie waarin de partners reeds een

gemeenschappelijk kind hebben, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie dient te worden aangetoond door *“hetzij één jaar samenwoning, hetzij geregelde contacten (telefonisch of per brief) zo het om een relatie van ten minste twee jaar gaat”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53 443/018, 66). Of nog door *“te bewijzen dat zij daadwerkelijk één jaar hebben samengewoond of gedurende twee jaar een relatie hebben onderhouden”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53 443/018, 68), of nog anders gezegd door *“één jaar samenwoning [...], dan wel een relatie van twee jaar die naar gelang van het geval op verschillende wijzen moet worden bewezen”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53 443/018, 69). Deze verklaringen handelen eerder over de gezinshereniging in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, maar nergens kan uit blijken dat de wetgever inzake het geregistreerde partnerschap in de artikelen 10 en 40bis van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder het bewijs van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie, een andere regeling voor ogen had, integendeel zelfs.

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ligt bij de aanvrager. Zoals verzoeker correct stelt, geldt – bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake – een vrije bewijsvoering. Het behoort vervolgens tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren. De Raad voert ter zake slechts een wettigheidstoetsing door (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903).

2.6. In de bestreden beslissing wordt verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan geweigerd, omdat hij niet het bewijs heeft geleverd van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat is voldaan aan een van de drie, in voormelde wetbepaling voorziene, mogelijkheden voor het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie. Verzoeker gaat hier echter niet mee akkoord. Hij stelt dat hij zowel op grond van de eerste als de tweede mogelijkheid wel degelijk in aanmerking komt voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid. Enkel over de derde mogelijkheid is er geen betwisting. Beide partijen zijn het er immers over eens dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon geen gemeenschappelijk kind hebben.

2.7. In zoverre de wetgever de mogelijkheid heeft voorzien om het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie aan te tonen door het bewijs te leveren dat de partners gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken hebben samengewoond, heeft verweerder in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“Overeenkomstig de eerste mogelijkheid om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op 20.10.2022. Er wordt dan wel verklaard in het begeleidend schrijven van de raadsman en een verklaring op eer van mevr. [B.N.] dat zij zouden samenwonen sinds september 2021, maar hiervan werd geen enkel objectief bewijs voorgelegd. De brief van de raadsman getuigen van de verklaringen van referentiepersoon en betrokkene aan hun advocaat, en is net als de verklaring van mevr. [B.] louter een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De wettelijke samenwoonst dateert van 23.05.2022 en werd geregistreerd op 29.09.2022 te Oostende. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen minstens een jaar samenwonend zijn/waren voorafgaand aan de aanvraag van 22.10.2022.”*

Verzoeker betoogt dat zijn standpunt en dat van zijn partner in het kader van de aanvraag, namelijk dat zij reeds samenwonen sinds september 2021, wel degelijk voldoende bewijskrachtig is, nu hun verklaringen inzake de start van de relatie en de start van de feitelijke samenwoning uitvoerig zijn onderzocht door politie en parket en deze worden bevestigd in een verklaring op eer van een vriendin van zijn partner. Hij stelt nog dat de verklaring op eer van de vriendin van zijn partner in tempore non suspecto werd opgesteld, met name op 18 augustus 2022. Hij verwijst naar het nieuw Burgerlijk Wetboek en naar beslissingen van politie, parket en andere rechtbanken om te stellen dat wel degelijk gebruik kan worden gemaakt van getuigenverklaringen.

Verzoekers aanvraag dateert van 20 oktober 2022. Hij diende dus aan te tonen dat hij minstens sedert 20 oktober 2021 ononderbroken samenwoont met zijn Belgische partner.

Zoals verweerder correct vaststelde, dateert de verklaring van de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner van 23 mei 2022, zodat deze niet toelaat vast te stellen dat op het ogenblik van de aanvraag reeds sprake was van een samenwoning gedurende minstens één jaar. Om zijn standpunt en dat van zijn partner te ondersteunen, namelijk dat zij samenwonen sinds september 2021, legde verzoeker, los van

zijn eigen begeleidende brief, enkel een verklaring op eer van een vriendin van zijn partner voor. Andere stukken werden niet aangebracht. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat één enkele verklaring op eer van een vriendin van de partner niet kan worden aanvaard als voldoende bewijs van een samenwoning gedurende minstens één jaar voor de aanvraag, dit nu in dit verband geen enkel meer objectief bewijs werd voorgelegd en het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring op eer niet kan worden uitgesloten. Het gegeven dat de verklaring op eer reeds dateert van 18 augustus 2022, dit is van voor de aanvraag en de hierbij gevoegde begeleidende brief opgesteld door verzoekers advocaat, doet hier niet anders over oordelen. Er kan ook worden aangenomen dat verzoeker op dat ogenblik wel degelijk reeds bezig was om zijn aanvraag voor te bereiden, waarvoor hij evenwel nog de registratie van de wettelijke samenwoning diende af te wachten. Verzoeker stelt nog dat de getuigenverklaring samen dient te worden gelezen met *“het uitvoerig onderzoek vanwege politie en parket”*. Uit het administratief dossier blijkt echter geenszins dat in het kader van dit onderzoek onomstotelijk werd vastgesteld dat verzoeker en zijn partner reeds sedert september 2021 samenwonen. Verzoeker laat alleszins na om dit concreet aan te tonen.

De Raad benadrukt ook andermaal dat de vrijheid inzake de bewijsregeling niet uitsluit dat verweerder de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt. Het is niet omdat het bewijs ook (onder meer) met getuigenverklaringen zou kunnen worden geleverd dat het voorleggen van een getuigenverklaring steeds volstaat als bewijs. Verweerder stelt in zijn beslissing ook niet dat een getuigenverklaring in geen geval (mede) als bewijs kan worden voorgelegd; wel acht hij één enkele verklaring op eer van een vriendin van de partner, zonder dat minstens ook een meer objectief bewijs voorligt, onvoldoende bewijskrachtig. Een dergelijke beoordeling is noch onwettig noch kennelijk onredelijk. In dit verband geeft verzoeker in zijn uiteenzetting trouwens zelf ook aan dat getuigenverklaringen dienen te worden beoordeeld *“in samenlezing met bijkomende bewijzen en feitelijke vermoedens die deze getuigenverklaringen ondersteunen”*. Hij slaagt er evenwel niet in aannemelijk te maken dat in het kader van zijn aanvraag nog concrete *“bijkomende bewijzen en feitelijke vermoedens”* voorlagen.

In zoverre verzoeker verwijst naar *“de regels inzake bewijs uit het (nieuw) BW (boek 8, Hoofdstuk 2, Afdeling 2)”* merkt de Raad nog op dat verzoeker nalaat de exacte wetsbepaling aan te duiden waarop hij doelt. Er kan alleszins niet blijken dat verweerder, waar hij een loutere verklaring op eer door een vriendin van verzoekers partner niet heeft aanvaard als voldoende bewijskrachtig, zonder dat voor het overige nog concrete bewijsstukken voorlagen inzake de voorgehouden samenwoning sinds september 2021, heeft gehandeld in strijd met de in deze bepalingen vervatte bewijsregels, en dit daargelaten de vraag of deze toepassing vinden in het kader van een geschil betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad merkt ten overvloede ook op dat de omzendbrief waarnaar verzoeker verwijst geen bindende kracht heeft (cf. RvS 19 september 2001, nr. 98.928).

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze is gekomen tot zijn beoordeling dat verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat hij, voor de aanvraag, reeds minstens één jaar samenwoonde met zijn partner. Hij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder lijnrecht ingaat tegen de vaststellingen van de politie, het parket of de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand en nog verder had moeten motiveren inzake de voorgelegde getuigenverklaring.

2.8. De wetgever aanvaardt verder dat een duurzame en stabiele partnerrelatie wordt aangetoond door het bewijs te leveren dat de partners *“elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”*. In dit verband heeft verweerder in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig de tweede mogelijkheid om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, legt betrokkene foto's voor van de periode van mei 2020 tot november 2021. Dat betrokkenen elkaar klaarblijkelijk reeds enige tijd kennen wordt niet betwist. Echter is niet duidelijk vanaf wanneer zij daadwerkelijk een relatie onderhouden. Bijgevolg kan uit de voorgelegde bewijzen niet worden besloten dat betrokkene en referent sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, een werkelijk samenlevingsproject als koppel nastreven sinds twee jaar. Er is dus ook aan de tweede mogelijke voorwaarde om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, niet voldaan.”

Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk voldoet aan alle gestelde voorwaarden in de tweede mogelijkheid van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en betoogt dat er een

bijkomende voorwaarde wordt opgelegd dat hij en zijn Belgische partner “de wettelijke samenwoning als koppel reeds meer dan twee jaar benaastigen”.

Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden in zijn kritiek. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker en zijn Belgische partner reeds twee jaar (wettelijk) dienen samen te wonen of dit “benaastigen”. Verweerder stelt enkel vast dat de voorgelegde foto’s weliswaar aantonen dat verzoeker en zijn Belgische partner elkaar reeds enige tijd kennen, maar dat het niet duidelijk is sinds wanneer zij daadwerkelijk een relatie onderhouden. Hij geeft aan dat aan de hand van deze foto’s niet kan blijken dat verzoeker en zijn partner reeds sinds ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, een (partner)relatie hebben, of nog “een werkelijk samenlevingsproject als koppelen nastreven”. Dit wordt als dusdanig niet betwist door verzoeker. Meer zelfs, uit het door hem voorgelegde begeleidend schrijven van zijn raadsman blijkt dat ten tijde van de oudste foto’s zoals deze voorlagen, die dateren van mei 2020, verzoeker en zijn Belgische partner elkaar nog maar net hadden leren kennen en nog geen relatie hadden. Zo schrijft verzoekers raadsman in het begeleidend schrijven van 9 januari 2023 het volgende:

“De heer [S.] en mevrouw [P.] leerden elkaar kennen in mei 2020 via een gemeenschappelijke vriend. Enkele maanden later, in september 2020, onderging mevrouw [P.] een cervicale fusie in het ziekenhuis. Omdat ze zes weken moest rusten en er geen thuishulp mogelijk was, trok de heer [S.] enkele weken bij haar in om haar te helpen in het dagdagelijks huis[h]ouden. Dit wordt ook bevestigd in de getuigenis van mevrouw [N.B.], vriendin van mevrouw [N.P.] (stuk 10). Tijdens deze periode is het koppel naar elkaar toegegroeid en groeiden de wederzijdse gevoelens. Ook nadat de heer [S.] de woning na enkele weken terug verliet toen mevrouw [P.] voldoende was hersteld, behielden ze nauwe contacten en bleven elkaar regelmatig zien. Dit evolueerde al snel tot een liefdesrelatie, waarbij de heer [S.] sinds september 2021 finaal introk bij mevrouw [P.]. Ook dit wordt door mevrouw [B.] bevestigd (stuk 10).”

Aldus wordt bevestigd dat verzoeker en zijn Belgische partner elkaar hebben leren kennen in mei 2020, maar zij pas meerdere maanden later ook effectief een koppel zijn geworden. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk voor van verweerder om te stellen dat “uit de voorgelegde bewijzen niet [kan] worden besloten dat betrokkene en referent sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, een werkelijk samenlevingsproject als koppel nastreven”. Verzoeker toont met zijn kritiek alleszins het tegendeel niet aan. Rekening houdend met de hierboven weergegeven ontstaansgeschiedenis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet toont verzoeker niet dat verweerder in zijn beslissing een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet.

2.9. Verzoeker wijst herhaaldelijk op het onderzoek naar “schijnwettelijke samenwoning” dat voorafging aan de registratie van de wettelijke samenwoning in de registers. Hij merkt op dat verweerder hiervan niet onwetend kon zijn en stelt dat het bestaan van een “duurzame stabiele liefdesrelatie” “aldus een bewezen vaststaand feit is” en reeds werd bevestigd door “politie, parket en ambtenaar burgerlijke stand na uitvoerig onderzoek van 5 maanden”. Evenwel citeert verzoeker zelf ook reeds het arrest van het Grondwettelijk Hof van 12 oktober 2017 met nr. 120/2017 waarin wordt gesteld dat de naleving van de drie gevallen waarin volgens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie is aangetoond niet reeds dient te worden gecontroleerd in het kader van artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek (overweging B.8.3). Nog oordeelde het Grondwettelijk Hof dat “[t]erwijl artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek [...] misbruik beoogt tegen te gaan op het niveau van de registratie van de wettelijke samenwoning door te peilen naar de intenties van de betrokkenen, [...] de in het geding zijnde bepaling een onderzoek [beoogt] naar de werkelijke duurzaamheid en de stabiliteit van de samenwoning in het kader van de verblijfsreglementering” en dat “[b]eide controles worden uitgevoerd door onderscheiden administraties, te weten de ambtenaar van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken” (overwegingen B.9.2. en B.9.3.). Verzoeker kan dan ook niet met goed gevolg voorhouden dat het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet reeds voldoende wordt bewezen door het onderzoek dat voorafging aan de registratie van de wettelijke samenwoning in de registers.

2.10. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft vastgesteld dat het bewijs van een duurzame en stabiele partnerrelatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet of onvoldoende werd geleverd.

2.11. Een schending van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Er blijkt ook niet dat verzoeker

zich in dit verband dienstig kan beroepen op een miskenning van “de regels inzake bewijs uit het (nieuw) BW (boek 8, Hoofdstuk 2, Afdeling 2)”.

2.12. Verzoeker voert nog een schending aan van het “fair play”-beginsel, dat inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Verzoeker betoogt dat verweerder “onnodig leed” veroorzaakt. Hij merkt op dat korte tijd na het nemen van de bestreden beslissing onomstotelijk vaststond dat hij één jaar feitelijk samenwoonde met zijn partner. Verzoeker gaat er hierbij evenwel aan voorbij dat verweerder niet contra legem een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan erkennen en zich dient te houden aan de voorwaarden die bij wet zijn bepaald. In artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingen-wet staat duidelijk dat het dient te gaan om een samenwoning van “minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag”. Verzoeker heeft er zelf voor gekozen om de aanvraag gezinshereniging in te dienen op 20 oktober 2022. Hij kan de bestreden beslissing niet nietig doen verklaren door te argumenteren dat hij, op een zekere datum na het nemen van de bestreden beslissing, alsnog zal voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Met zijn betoog slaagt verzoeker er niet in om concreet aan te tonen dat verweerder door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt. Een schending van het “fair play”-beginsel blijkt niet.

2.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beperkt zich tot de verwijzing naar zijn wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner. De bestreden beslissing betwist deze wettelijke samenwoning op zich niet, maar stelt vast dat het duurzame en stabiele karakter van de partnerrelatie onvoldoende is aangetoond en verwijst hiervoor naar de criteria die de wetgever hiervoor heeft bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingen-wet.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat er sprake moet zijn van een stabiele en duurzame partnerrelatie, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een partnerrelatie die een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van deze verdragsbepaling. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het kader van een wettelijk

geregistreerd partnerschap slechts kan worden erkend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan, waaronder het bestaan van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat in de bestreden beslissing onterecht werd geoordeeld dat hij ter ondersteuning van zijn aanvraag naliët voldoende bewijs bij te brengen van het duurzame en stabiele karakter van zijn partnerrelatie. In deze omstandigheden blijkt niet dat hij kan worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder heeft gehandeld in strijd met artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt in dit verband nog op dat de bestreden beslissing verzoeker niet verhindert om, van zodra hij het bewijs van een stabiele en duurzame partnerrelatie wel kan leveren, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Bovendien gaat deze beslissing niet gepaard met een verwijderingsmaatregel.

2.14. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van het EU-Handvest. Hij legt echter niet uit op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. Bij gebrek aan de vereiste toelichting zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk. Inzake artikel 7 van het EU-Handvest kan trouwens ook worden verwezen naar de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM.

2.15. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS